

HET BEGIN

Ons verhaal begint in een wereld die erg op die van ons lijkt en toch volkomen anders is. Wat hier ooit in onze eigen geschiedenis gebeurd is, lijkt zich duizenden jaren later opnieuw af te spelen, ergens voorbij het jaar 4000.

Dit keer behoort de toekomst aan degenen die kansen zien voordat die zich voordoen. Aan de jeugd, de strijders, de liefhebbers. Aan hen die verborgen aanwijzingen kunnen volgen en een grote schat weten te vinden die de mysteries van het leven en van rijkdom zal onthullen.

Er is dertien jaar verstreken sinds de weelderige, kleurige bossen door Teeleh, de vijand van Elyon en het gemeenste wezen dat er bestaat, werden veranderd in woestijnen. Het kwaad heerst over het land en openbaart zich als een pijnlijke schilferziekte die de huid aantast van de Horde, een woestijnvolk.

Het krachtige groene water, ooit door Elyon gekoesterd, is overal op aarde verdwenen, behalve in zeven kleine bossen die zeven meertjes omringen. Degenen die ervoor gekozen hebben de weg van Elyon te volgen, wonen nu in deze bossen en baden eenmaal per dag in het krachtige water om de ziekte van hun huid af te wassen.

Hun gezworen vijand, de Horde, is de afgelopen dertien jaar flink in aantal toegenomen, en omdat ze van alle dingen het bangst zijn voor het groene water, hebben deze woestijnbewoners gezworen alle sporen van de bossen van de aarde weg te vagen.

Alleen de Garde biedt tegenstand. Tienduizend elitestrijders tegen een leger van bijna vierhonderdduizend Horde.

Maar de Garde begint te verbrokkelen.

1

Qurong, generaal van de Horde, stond op het hoge duin acht kilometer ten westen van het groene bos en negeerde de vlieg die bij zijn linkeroog zoemde.

Zijn huid was bijna wit, bedekt met een pasta die ervoor zorgde dat zijn huid niet al te erg jeukte. Zijn lange haar was naar achteren gebonden en in dreadlocks gevlochten, waarna het onder de lederen lichaamsbescherming was gestoken die strak om zijn brede borstkas zat.

‘Zouden ze het weten?’ vroeg de jonge majoor naast hem.

Qurongs melkwitte paard, gekozen vanwege zijn schutkleur in de woestijn, stampte en snoof.

De generaal spuwde opzij. ‘Ze weten wat we willen dat ze weten’, zei hij. ‘Dat we oorlogsvoorbereidingen treffen en dat we over vier dagen vanuit het oosten zullen oprukken.’

‘Het lijkt riskant’, zei de majoor. De spieren in zijn rechterwang trokken samen, met als gevolg dat er drie vliegen wegvlogen.

‘Van hun leger is nog maar de helft over. Zolang ze denken dat we uit het oosten zullen komen, zullen we hen vanuit het westen uitroeien.’

‘De verrader houdt vol dat ze troepen aan het opbouwen zijn’, zei de majoor.

‘Met jonge honden’, zei Qurong spottend.

‘De jeugd kan sluw zijn.’

‘En ik niet dan? Ze weten niets over de verrader. Ditmaal zullen we hen allemaal doden.’

Qurong draaide zich om naar de vallei achter hem. De tenten van zijn derde divisie, de grootste van alle Hordelegers, ruim driehonderdduizend zeer ervaren strijders, strekten zich bijna uit zover het oog reikte.

‘We vertrekken over vier dagen’, zei Qurong. ‘We zullen hen vanuit het westen afslachten.’

2

Twaalf van de sterkste en dapperste jonge strijders van het bos hurkten in hun bruinleren gevechtsuitrusting neer aan de rand van het met gras begroeide veld van het stadion, wachtend op het bevel om op te staan en te strijden om de harige bal in het midden. Vijfduizend toeschouwers stonden op de uit de aarde gehouwen tribune en hielden hun adem in. Vandaag zouden er vier legeraanvoerders gekozen worden. Ieder van hen zou een eigen huis en een zwaard met smaragden handvat krijgen en mocht een paard uitkiezen, waardoor alle dorpsbewoners – mannen, vrouwen en kinderen – jaloers op hen zouden zijn.

En dat zou allemaal door één man worden bepaald: Thomas Hunter, opperbevelhebber van de Garde.

Johnis stond naast zijn vader, Ramos, en rilde even. Het was niet fris, maar het briesje droogde het zweet in zijn nek, waardoor hij het koud kreeg. Dat maakte hij zichzelf althans wijs.

Hij had donker haar tot op zijn schouders, en volgens zijn vader had hij sterke kaken die soms beter op elkaar konden blijven. Verder had hij een spitse neus en volle lippen, waardoor hij eerder veertien dan zestien leek.

Hij keek naar de harige Hordebal midden op het veld. Zijn moeder, Rosa, was verantwoordelijk geweest voor dat Scabhaar.

Drie maanden geleden hadden de Horde haar aan de bosrand gedood terwijl ze een speciale plant zocht, de Catalinacactus, waarvan de geneeskrachtige stoffen misschien zouden helpen tegen de koorts die Johnis had. De Garde vochten in het noorden en ze had geweigerd op een escorte te wachten nu haar zoon ziek was.

Typisch zijn moeder. Ze had alles voor hem overgehad. Lieve mama, met haar lange, donkere haar en robijnrode lippen.

Waarom ben je weggegaan, mama? Vergeef me alsjeblieft, lieve mama.

Johnis had zich op de grond geworpen en had zo hard gehuild dat het hele dorp het kon horen. Zijn vader was woedend het bos uit getrokken en was teruggekeerd met het lange, klittende haar van tien Horde die hij nog diezelfde middag had gedood. Van dat haar was de Hordebal gemaakt die nu op het veld lag.

Maar niets verzachtte de pijn in Johnis' hart.

Twee weken geleden had Thomas Hunter aangekondigd dat de leeftijd om toe te mogen treden tot de Garde van achttien naar zestien verlaagd zou worden. Zo hoopte hij duizend nieuwe strijders te vinden. In de bossen werd er volop over gediscussieerd.

De tegenstanders, die bang waren dat hun zoons en dochters tegen de Horde zouden moeten vechten, hadden van zich laten horen. Iedereen wist dat het Hordeleger tien keer zo groot was en dat telkens als de Garde ten strijde trok er veel Gardeleden sneuvelden. En men beseftte dat de zwaksten, hun zoons en dochters, het eerst zouden sterven.

De Bosbewoners wisten echter ook dat de Horde hadden gezworen hen allemaal te doden. De volgelingen van Elyon wisten, of ze dat nu openlijk toegaven of niet, dat het lot van de Bosbewoners in handen lag van de jonge strijders die nu toetraden tot de Garde.

Alle geschikte zestien- en zeventienjarigen hadden zich aangemeld. Met het overlijden van zijn moeder nog vers in zijn geheugen, had Johnis vooraan gestaan. Veel jongeren waren afgewezen. Er waren nu nog tweeduizend kandidaten over en daaruit zouden duizend strijders worden gekozen.

Johnis was een van degenen die was afgekeurd. Ze zeiden dat hij te klein was. Hij was net zestien en nog overstuur van het overlijden van zijn moeder. Misschien een volgende keer, als er een volgende keer kwam.

‘Wat denk jij, Johnis?’ fluisterde zijn vader. ‘Wie is het sterkst?’

Johnis’ blik gleed over de spelers van dit spel dat Thomas Hunter rugby noemde, een term die waarschijnlijk uit zijn dromen over een ander land kwam. Het waren vierentwintig sterke strijders, hoewel er niemand ouder was dan zeventien. Ongeveer de helft bestond uit vrouwen. Johnis dacht dat Darsal weleens de sterkste zou kunnen zijn. Niet de grootste, wel de sterkste. En ze was heel snel.

Ze hurkte ongeveer vijftien meter vanaf de rand van het veld neer, waar Johnis stond. Haar vingers omklemden een negentig centimeter lange vechstok die alle spelers hadden gekregen. De spieren in haar arm, die glinsterde van het zweet, spanden zich. Op de zijkant van haar mouwloze tuniek zat wat bloed. Rugby was immers een contactsport. Binnen dertig dagen zouden de rekruten met vlijmscherpe zwaarden zwaaien in een echte strijd tegen de Horde. Mensen die bang waren voor een beetje bloed durfden zich niet bij de Garde aan te sluiten, in de wetenschap dat er veel ergere dingen konden gebeuren.

Haar lange, bruine haar was onder een leren helm gestopt en werd in een paardenstaart naar achteren gehouden, waardoor een gladde, sterke kaaklijn naar haar rechteroor te zien was. Een lelijk litteken ontsierde de linkerhelft van haar gezicht, een brandwond

waar Johnis' ogen naartoe werden getrokken. Johnis vroeg zich af hoe die wond was ontstaan. Het litteken maakte haar eerder afschrikwekkend dan lelijk. Ze had niet alleen een brandwond, ook haar linkerschouder was beschadigd, hoewel haar lederen lichaamsbescherming het litteken daar grotendeels bedekte.

De Horde hadden haar vader vermoord. Johnis zag het verlangen naar wraak bijna uit haar toegeknepen ogen stralen. Maar er was nog iets gebeurd wat ervoor zorgde dat ze vlak bij Billos bleef, een andere strijder die vandaag een hoge positie wilde bemachtigen. Ze kwamen uit hetzelfde bos en hadden duidelijk een hechte band. Aanvankelijk dacht Johnis dat ze broer en zus waren, maar dat was niet zo.

'Nou?' vroeg zijn vader.

'Darsal', fluisterde hij hees.

Zijn vader bromde. 'Goede keuze. Ze zou voor iedere man een goede vrouw zijn.' Hij keek Johnis aan. 'Nog wat meer spieren op die botten van je en je zou kunnen proberen haar voor je te winnen, jongen. Al lijkt ze nogal dol op die andere jongen.'

Zijn vader stootte hem aan en Johnis schonk hem een flauw lachje.

Ramos kon niet weten dat Johnis het vervelend vond dat zijn vader hem regelmatig vergeleek met degenen die nog wel kans maakten om toe te mogen treden tot de Garde. De eer om de harde leren borstplaten te dragen, met de zwaarden en zwepen van de Garde te zwaaien, de beste paarden te mogen berijden, en dat iedereen naar je keek als je ten strijde trok. Wie zou er niet alles voor overhebben om de kans te krijgen bij de Garde te horen?

Wie behalve Johnis? Hij wist niet of hij een goede strijder in een bloeddorstige veldslag zou zijn. Maar hij was er ook niet van overtuigd dat hij dat niet zou zijn.

Toch zorgden de opmerkingen van zijn vader ervoor dat Johnis zich een mislukking voelde. Ze herinnerden hem eraan dat hij

langs de kant stond omdat hij niet goed genoeg was. Hij verplaatste zijn gewicht en sloeg zijn armen om zich heen, omhelsde zichzelf.

Thomas Hunter beende over het veld. Iedere man of vrouw zou het een eer vinden om de hand van de opperbevelhebber te kussen. De Garde hadden de bossen al vele malen gered, en dat was te danken aan Thomas Hunter.

Hij trok zijn zwaard met smaragden handvat uit de metalen schede en vulde het stadion met het geluid van schurend staal. Het werd doodstil.

Thomas zwaaide afwezig met het zwaard en maaide het gras bij zijn voeten bijna weg.

‘Is dit alles wat ik van jullie kan verwachten?’ bulderde zijn stem. Hij hief zijn zwaard in de lucht. ‘Ik zoek vier leiders, en ik vraag jullie om naar voren te komen en mij te laten zien dat jullie een plek aan mijn zijde waard zijn.’

Niemand reageerde. Johnis snapte niet wat Thomas zocht maar nog niet had gezien.

‘Kijk om je heen’, riep Thomas. Hij zwaaide langzaam met zijn zwaard door het stadion. ‘Het lot van alle mannen, vrouwen en kinderen in deze arena ligt in handen van de Garde. En jullie beweren dat je de Garde wilt aanvoeren? Jullie zijn gek of niet wijs, want ik zie hier geen leider tussen.’

Hij liep met grote passen terug naar de zijlijn, keek eerst naar de rij van twaalf rechts van hem en toen naar de rij links van hem. Achter hem lag nog steeds de bal met haar.

Om te winnen moest één team naar het midden rennen, de bal pakken en de doellijn van het andere team passeren. Dat leek eenvoudig, maar werd ernstig bemoeilijkt door het feit dat het andere team vechtstokken had.

De dag was begonnen met de honderd meest veelbelovende rekruten. Zesenzeventig waren er weggestuurd; zeventien daarvan op een draagbaar.

Alleen deze twee teams van twaalf personen waren nog over.

Thomas stak zijn zwaard hoog in de lucht en bracht het snel omlaag. ‘Start!’

De twee rijen rekruten stoven vanuit hun gehurkte positie weg en gingen op ramkoers op de bal af.